

Miloš Raičković izvodi svoju »Minimalnu glazbu« u predvorju dvorane »Lisinski«
(Snimio: O. Alujević)

● Brojno slušateljstvo sa zanimanjem prati urbofestovska »događanja« u slobodnim gradskim prostorima jednako kao i »elitne« priredbe u koncertnim dvoranama

Prosvirali grmovi u Tuškancu!

Nakon naših avangardnih folklorista koji su se domaćem i inozemnom bienalskom auditoriju predstavili prvoga dana festivala, slijedio je pohod topnika i botanikara, također domaćeg podrijetla: Gričkom topu pridružila se, između ostalog, i podne. »Grička intrada« Marka Ruždaka, a nešto kasnije prosvirale su i propjevale biljke u Tuškancu — »La belles musiquettes vertes« — Dubravka Detonija. Obje zamisli svaka sa svojim urbofestovskim posebnostima, razveselile su pedjelne prolaznike i slikovito upotpunile onaj dio bienalskih događanja koji možda opterećuju komotore, ali ne i dobroćudne. Glazba dvojice zagrebačkih autora duhovito se pripija uz ugodni krajolik navijajući tek početak dista beskrajnih mogućnosti igrija novom glazbom, ali i novim prostorima. Apartno razlomljeni limeni zvukolik »Gričke intrade« dopuštao je brojnost asocijacija uvjetovanih ne samo formom ili odabranim sastavom — uspješna izvedba limene glazbe Zagrebačke vojne oblasti pod ravnanjem Josipa Jankovića već i Ruždakovom izuzetno bogatom imaginacijom koja Novom zvuku, sada već po pravilu, svakiput daje novu doživljajnu impresiju.

Prvi pravak jedan od rijetkih na ovogodišnjem Bienalu »elitni« koncert pripisao je u nedjeljnim večernjim satima dopisla elitnom ansamblu — glasovitom Simfonijskom orkestru u gozopadnog radlja iz Baden-Badenu, sa još čuvenijim dirigentom na čelu — Ernestom Bourrom. Gotovo je nemo-

guće zamisliti orkestralni sastav koji kvalitetnije izvodi suvremenu glazbu, pripremajući je i tumačeći na posve nestandardan način. Bilo je to očito koliko u tehničkoj perfekciji izvedaba toliko i u svopćem angažmanu raznih grupa svirača, osobito u vrlo delikatnom djelu »Stille und Umkehr« Aloisa Zimmermanna. Sudeći po ovoj posljednjoj skladbi u njegovu opusu pokojni je autor očito imao još ranijega toga reči za razliku od suhog strukturalističkog Bouleza, čije ime ipak nije dovoljno da bi jamčilo vijednost predupičkog i zapravo praznog djela »Ritual in memoriam maderna«. U ovom programu svjedočava se i bujna »Planophonie« Kazimierza Serockog, zahvaljujući i tumačenju orkestra te klavijerist Szabolcsa Eszterya.

Veliki spektakl Novoga zvuka smijeno je mali, ali tek u svom formalnom određenju, nipošto po interesu i odjeku vrlo brojnog slušateljstva. Minimalistička glazba naime gotovo je nepoznata našoj javnosti pa je utoliko više odjeknuo simultani koncert dviju posve različitih grupa kojima je zajednička tek sklonost za muzičku minimaliju. I dok se Michael Nyman sa svojim ansamblom uspješno bavi isušivanjem brojnih melodijskih modela prošlosti i sadašnjosti — od Mozarta do rocka — Miloš Raičković i Ansambl za drugu novu muziku, SKC iz Beograda upravo asketski meditira po vibrafonu i sličnim glazbalima tjerajući naprosto na slušni odmor nakon penetrantne pulsacije Nymanovih instrumenata. Ideja i realizacija

zanimljive, stavise posve iznenađujućeg učinka — premda predugo, kao uostalom i velika većina djela izvedenih trećega dana Bienala.

Lisabonski ansambl »Grupa de musica contemporanea« imala bi zacijelo veći odjek da nije zagrjavila djelima dugim i po četrdesetak minuta, što je previše i za mnogo darovitije i poznatije autore od ovih koji su se bienalskoj javnosti predstavili prvi put. Odveć inovacijski nije bilo ni u vizuelnim dodatnim efektima pa će se sa tog koncerta zacijelo zapamtiti tek koloristička »Mise en requiem« Constance Capdeville. I prvi koncert Nizozemaca prošao bi mnogo bolje da je bio kraći, premda ni u manjem trajanju ne bi mogla proći Scatova »Anathema«, djelo koje ima izvanredno napisani program, ali i ništa više od toga. Nekoliko djela s te priredbe svjedoče se očito, no auditorij je već bio prilično nestrpljiv čekajući glavnu atrakciju večeri — »Nasliđanu od davnina«, u slici i prilici Meredith Monk i njezine case. Tesko je povjerovati da je toj očito muzikalnoj njujorškoj jedlici bila toliko potrebna ta, čudna časa na kojoj je svirala mokrini prstom, tek razveselila nas, je premda sama smirno ozbiljna s nekoliko (nipošto bezbroj) kako je najavljenaj glasovno tehničkih bravura koje je mogla mirne duše demonstrirati i bez časa a pogotovo bez tesko ponađenog šestog po redu, stola za tu istu nesretnu času.

JAGODA
MARTINČEVIĆ LIPOVČAN